

MISSION

MISSIEBUREAU ROERMOND

Missie- en Ontwikkelingswerk - Informatiebulletin Missiebureau Roermond - jaargang XXVII, nr. 2 (2022)

Dierbare missievrienden,

Zelden heb ik zo lang naar een lege pagina getuurd als bij het schrijven van het voorwoord voor deze Mission. Mijn gedachten duizelen. De afschuwwekkende oorlog in Oekraïne plaatst andere onderwerpen naar de achtergrond. Telkens duiken verschrikkelijke beelden op, die stuk voor stuk een litteken achterlaten op ons netvlies, maar nog erger in onze ziel. Maar ik zie ook het leed van anderen op onze wereld. Zoals de boeren in Guatemala, die vechten voor hun landrechten en waarvoor velen van u zich tijdens de afgelopen Vastenactiecampaagne hebben ingezet. Of de berichten over een ineenstorting van de wereldwijde voedselproductie en een dreigende hongersnood.

In hetzelfde geheugen dwarrelen echter ook de beelden van de conferentie over de missionaire parochie die onlangs in Breda plaatsvond. De inleider tijdens deze conferentie, father James Mallon, drukt ons op het hart dat we een Kerk moeten zijn die naar buiten treedt. Het is een oproep aan ons allen om missionair te zijn. De vreugde van het Evangelie zal niets en niemand ons ooit kunnen ontnemen.

Aangezien mijn gedachten vandaag niet op een rij te krijgen zijn, zoek ik mijn toevlucht tot een citaat uit de apostolische exhortatie 'Evangelii Gaudium' van paus Franciscus. Het is onderstaande tekst die mij, en hopelijk ook u, weer de kracht geeft om in onze hedendaagse woestijn onze missie voor ogen te houden:

“Het is duidelijk dat op verschillende plaatsen een geestelijke woestijnvorming heeft plaatsgevonden, als vrucht van het plan van maatschappijen die men voor zich zonder God wil bouwen of die hun christelijke wortels verwoesten. Daar is de christelijke wereld onvruchtbaar aan het worden en raakt zij uitgeput, als een bovenmate uitgebuide grond die verandert in zand. In andere landen verplicht de hevige weerstand tegen het christendom de christenen hun geloof bijna heimelijk te beleven in het land waarvan zij houden. Dit is een andere zeer smartelijke vorm van woestijn. Ook de eigen familie of de eigen werkplek kunnen het droge milieu zijn waar men het geloof moet bewaren en moet trachten het uit te stralen. Maar juist vanuit de ervaring van deze woestijn, vanuit deze leegte moeten wij opnieuw de vreugde van het geloven, het levensbelang ervan voor ons, mannen en vrouwen, ontdekken. In de woestijn ontdekt men weer de waarde van wat wezenlijk is om te leven; zo zijn er in de huidige wereld talloze tekenen, dikwijls zichtbaar gemaakt in impliciete of negatieve vorm, van de dorst naar God, van de uiterste zin van het leven. En in de woestijn is er vooral behoefte aan mensen van geloof, die met hun leven zelf de weg wijzen naar het Beloofde Land en zo de hoop levend houden. In ieder geval zijn wij in deze omstandigheden geroepen menselijke kruiken te zijn om anderen te drinken te geven. Soms verandert een kruik in een zwaar kruis, maar het is juist op het kruis, dat de Heer, doorboord, zich aan ons heeft gegeven als bron van levend water. Laten wij ons de hoop niet ontnemen!”

Elianne van den Heuvel-van der Hoeven,
Directeur Missiebureau.

Colofon

MISSION (MISSIE- en Ontwikkelingswerk) wordt uitgegeven door het Missiebureau van het Bisdom Roermond.

MISSION is een informatiebulletin over diverse missionaire activiteiten in de Missie en verschijnt zes keer per jaar.

Missiebureau Roermond heeft tot doel de geloofsverkondiging in missielanden te ondersteunen in de ruimste zin van het woord.

Swalmerstraat 100
6041 CZ Roermond
(0475) 38 68 80
info@missiebureau.nl
www.missiebureau.nl

NL27 INGB 0001 04 50 00
NL11 RABO 0144 10 14 08

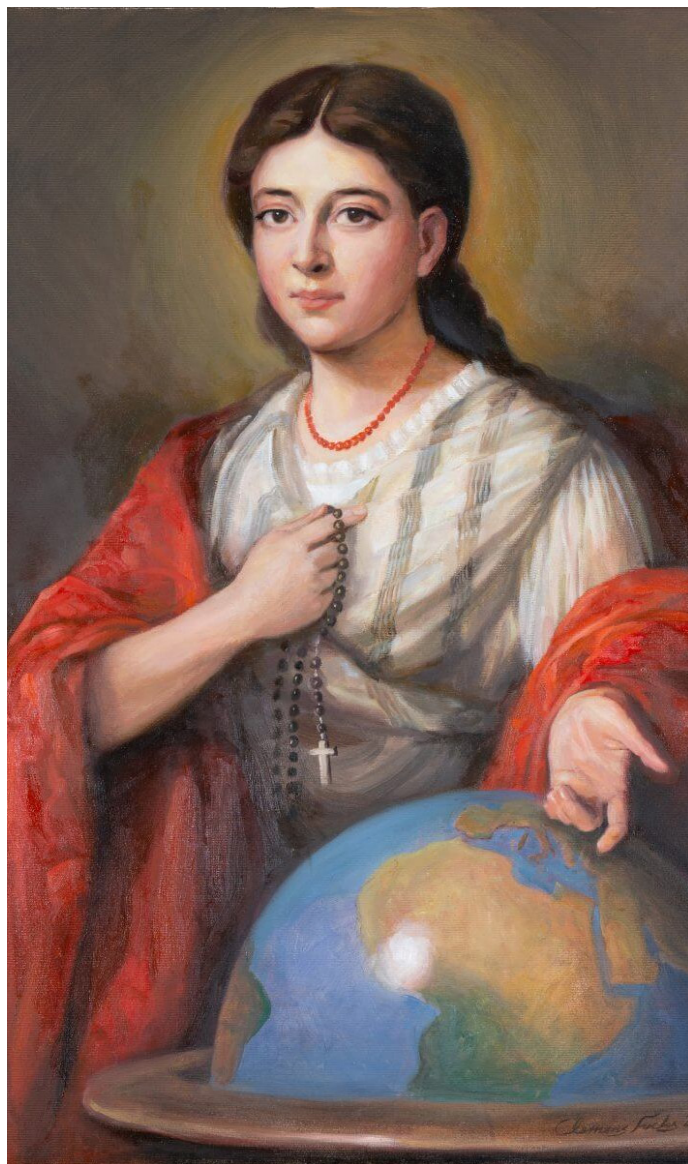
RSIN (ANBI):

002 97 83 50

ISSN: 1567-1305

Donateurs ontvangen
MISSION gratis

Zaligverklaring Pauline Jaricot

Pauline Jaricot - foto Missio

Zaligverklaring Pauline-Marie Jaricot

Op 22 mei aanstaande zal in Lyon (F) Pauline Jaricot zaligverklaard worden. Zij was onder meer initiatiefneemster van wat tegenwoordig de Vaticaanse Congregatie voor de Evangelisatie van de Volkeren heet.

Pauline-Marie Jaricot wordt geboren op 22 juli 1799 in een familie van rijke Lyonse zijdehandelaren. Ze groeit op met liefhebbende ouders die doordrongen zijn van een levend geloof. Als jong en mooi pubermeisje laat ze zich verleiden door alle begeerten van de seculiere wereld. Maar al vroeg moet ze de beproeving van de ziekte en het overlijden van haar moeder doorstaan.

Na een preek over ijdelheid die ze hoort in de kerk van Saint-Nizier in Lyon, ondergaat ze een innerlijke transformatie en verandert haar leven radicaal. Ze doet afstand van al haar sieraden en kleedt zich als een arbeidsvrouw. Ze bezoekt de armen en zorgt voor hen. Haar bekering brengt haar ertoe om op Eerste Kerstdag 1816 een gelofte van kuisheid af te leggen in de kapel van Onze-Lieve-Vrouw van Fourvière.

Als haar broer haar vraagt om de noodlijdende missie te helpen, besluit ze om met een groep vrouwen, die niet ver van haar huis wonen, een wekelijkse gebedsavond met een aansluitende collecte voor de missie te houden.

Gebedsgroepen

Op een avond, in december 1819 krijgt Pauline een ingeving. Ze besluit om, naast de reeds bestaande gebedsgroep, meerdere groepen op te richten, alle bestaande uit steeds tien mensen. Naast gebed en een financiële bijdrage wordt aan elke groep gevraagd om zelf een volgende nieuwe groep van tien mensen op te zetten.

Zodoende komen eerst in tientallen, later in honderden en uiteindelijk in duizenden groepen mensen bijeen om met elkaar te bidden, om hun bijdrage te overhandigen en om nieuws over de missies uit te wisselen. En op hun beurt meer tientallen te creëren. Dit systeem leidt in 1822 tot de oprichting van 'Het Genootschap tot Voortplanting van het Geloof' en verspreidt zich over Frankrijk, Europa en vervolgens ook de rest van de wereld. Het is het allereerste begin van wat later de 'Pauselijke Missiewerken' zou gaan heten.

De Levende Rozenkrans

Haar diepe geloof, gecombineerd met haar organisatietalent, brengen Pauline Jaricot in 1826 tot, wat zij zelf noemt, de Levende Rozenkrans. Er worden groepen gevormd van vijftien personen, evenveel als het toenmalige aantal mysteries van de rozenkrans (inmiddels zijn dat er twintig). Ieder groepslid verbindt zichzelf ertoe om elke dag een tientje van de rozenkrans te bidden, mediterend op een van de mysteries. Tijdens hun wekelijkse bijeenkomsten worden de mysteries in de groep verdeeld. Op deze manier worden alle mysteries van de rozenkrans elke dag gebeden door de groep van vijftien mensen. Pauline noemt deze groepen de Levende Rozenkrans. De mensen zien elkaar

niet, maar zijn dagelijks met elkaar verbonden via het bidden van de rozenkrans. Nog altijd wordt de Levende Rozenkrans overal in de wereld gebeden.

Loretto

In 1833 sticht Pauline een gemeenschap van jonge vrome meisjes, die ze de 'Dochters van Maria' noemt. Halverwege de heuvel van Fourvière betrekken ze een huis dat ze Loretto noemend, verwijzend naar het in Loreto aanwezige huis van de Heilige Familie. Dit huis, met zijn herinneringen aan de Heilige Familie, zijn sfeer van gebed en missie, verwelkomt nog steeds pelgrims en bezoekers van over de hele wereld.

"Elke groep zal bestaan uit goede mensen, middelmatige mensen en mensen die alleen van goede wil zijn.

van de vijftien kooltjes brandt er slechts eentje goed, drie of vier branden half en de rest brandt helemaal niet.

Zet ze bij elkaar en je hebt een zee van vuur".

~Pauline Jaricot~

Hoewel ze ziek is, vertrekt Pauline in 1835 naar Rome, waar ze bezoek krijgt van paus Gregorius XVI, die haar betrokkenheid bij de evangelisatie en het leven van gebed aanmoedigt. Ze maakt vervolgens een pelgrimstocht naar Magnano in Zuid-Italië, om aldaar de voorspraak van de heilige Philomena te vragen. Volledig genezen keert ze terug naar Lyon en zorgt voor de bouw van een kerk ter ere van deze heilige.

Arbeiders

In 1845 wordt Pauline tijdens een opstand van de

zijdearbeiders van Lyon innerlijk geraakt door de ellende van deze arbeiders, die in erbarmelijke omstandigheden leven. Ze bidt met hen en verzorgt de gewonden. Op een bepaald moment plaatst ze zich zelfs midden tussen de reischoppers en de troepen. Ze ziet in dat verbetering van de leef- en werkomstandigheden een noodzakelijke voorwaarde is voor verdere evangelisatie en richt daarom, geholpen door haar eigen fortuin en ingezamelde fondsen, een modelfabriek op. Ze koopt een industrieterrein in Rustrel in de Vaucluse en geeft de fabriek de naam Onze-Lieve-Vrouw van de Engelen. Helaas geeft ze het management in handen van zakenlieden die haar oplichten en de ineenstorting van de hele onderneming veroorzaken.

Pauline eindigt haar leven geruïneerd. Ze reist door heel Frankrijk om te proberen geld in te zamelen om de investeerders terug te betalen. Dit lukt haar bijna. In totale armoede sterft ze op 9 januari 1862. Zij werd begraven in het familiegraf op het kerkhof van Loysasse te Lyon, waarna haar stoffelijk overschot in 1922 werd overgebracht naar de Sint Nizierkerk. Tot op de dag van vandaag schijnen de missionaire en spirituele instellingen die ze heeft opgericht een helder licht over de hele wereld.

Zaligverklaring

In 2012 verslikte de 3-jarige Mayline Tran zich. Als gevolg daarvan kreeg ze een hartstilstand en raakte ze in coma. De artsen vertelden de ouders dat ze zou sterven of heel haar leven vanwege een hersenbeschadiging ernstig aan de gevolgen zou lijden. De ouders baden een novene tot Pauline Jaricot. Mayline ontwaakte uit haar coma en herstelde op verbazingwekkende wijze. De Kerk vroeg vervolgens de medische dossiers om deze te bestuderen en na een zorgvuldig onderzoek, erkende de Kerk het wonder. Haar ouders, Emmanuel en Nathalie, hebben nooit getwijfeld aan het wonder. Op 26 mei 2020 liet paus Franciscus in een decreet afkondigen dat een wonder toegeschreven aan de tussenkomst van Pauline Jaricot erkend is. Daarmee was de weg vrij tot de aanstaande zaligverklaring van Pauline Jaricot.

In de komende editie van Mission zal een informatieve folder over Pauline Jaricot worden toegevoegd.

AFNAME WERELDWIJDE BESCHIKBAARHEID VAN VOEDSEL

De oorlog in Oekraïne is in de eerste plaats een humanitaire crisis in Oekraïne zelf. De voedselzekerheid en het welzijn van de bevolking van Oekraïne moeten onze onmiddellijke zorg zijn. Vanwege de dominante rol van Rusland en Oekraïne in de wereldwijde voedsel-, brandstof- en kunstmestmarkten, zijn er echter ook enorme domino-effecten voor mensen over de hele wereld. Dit geldt met name voor de prijs en de beschikbaarheid van voedsel. We merken dit inmiddels ook in ons eigen huishouden.

Oekraïne staat bekend als de graanschuur van Europa. Rusland en Oekraïne zijn de afgelopen jaren beide grote voedselexporteurs geworden. In 2020 waren deze twee landen goed voor een derde van de wereldwijde tarwehandel en een kwart van de gersthandel in de wereld. Oekraïne alleen al exporteerde 15% van 's werelds maïs en de helft van alle zonnebloemolie die wereldwijd werd verhandeld. Twee waarschijnlijke gevolgen van de aanhoudende crisis zijn verminderde export uit Oekraïne – als gevolg van verstoorde productie en handel – en verminderde export uit Rusland, als gevolg van economische sancties. De commerciële export van grote havens in Oekraïne, zoals Odessa, is al opgeschort. Er zal dus in de nabije toekomst minder tarwe, maïs, gerst en bakolie beschikbaar zijn op de wereldmarkten.

Vijftig landen zijn voor 30% of meer van hun tarwe afhankelijk van Rusland en Oekraïne. Veel van deze landen zijn landen met een laag inkomen en met een voedseltekort in Noord-Afrika, het Midden-Oosten en Azië - zoals Bangladesh, Egypte, Nigeria, Soedan en Jemen, dat momenteel op de

rand van hongersnood staat.

Stijgende voedselprijzen

Verminderde voedselvoorraden zullen de voedselprijzen doen stijgen. Bovendien zullen stijgende olie-, gas- en benzineprijzen de voedselprijsinflatie nog verder opdrijven, omdat voedsel- en brandstofprijsbewegingen elkaar op de voet volgen. Omdat arme huishoudens een groter deel van hun inkomen aan voedsel besteden, zullen hogere voedselprijzen consumenten met een laag inkomen en lage-inkomenslanden het zwaarst treffen. De broodprijzen stijgen nu al in landen over de hele wereld.

Voedselproductie daalt in lage-inkomenslanden

Rusland is de grootste wereldwijde exporteur van meststoffen en meststofingrediënten. Begin februari schortte Rusland zijn export van kunstmest op, zogenaamd om de eigen boeren te beschermen. Op 2 maart heeft de Europese Unie Wit-Rusland gesanctioneerd voor het steunen van de Russische invasie in Oekraïne. Deze sancties omvatten een verbod op alle invoer van meststoffen uit Wit-Rusland. Tientallen landen zijn echter sterk afhankelijk van de import van meststoffen uit Rusland en Wit-Rusland. Veel van deze landen zijn landen in West- en Centraal-Afrika die kampen met een laag inkomen en flink voedseltekort. Maar een verminderde aanvoer van meststoffen zal ook een negatief effect hebben op andere landen. De kunstmestprijzen in de Verenigde Staten zijn al met 10% gestegen. De voedselproductie kan daardoor in veel landen over de hele wereld in het gedrang komen.

Het is dus een feit dat de wereldwijde voedselzekerheid beïnvloed zal worden. In welke mate is echter nog onzeker en hangt samen met een groot aantal factoren. Maar één ding is zeker: helaas zal het erger worden voor Oekraïne en de wereld voordat het beter wordt.

Uit onderzoek International Politics and Society, maart 2022

Op het Missiebureau komen de eerste zorgelijke berichten van onze partners binnen. Zowel Dr. Robert Caracache uit Beiroet, Libanon als Fr. Ambrose uit Freetown, Sierra Leone melden enorme prijsstijgingen. Wij bereiden ons voor op een moeilijke en zware tijd en zullen onze partners helpen waar we kunnen. Helpt u ons mee?